

[Elmqvist.]

at den skal stille til Disposition de Instrumenter, man havde paa den gamle Skole og med Hensyn til Understøttelse skal ligestille Eleverne med Eleverne paa de øvrige Navigationsskoler Landet over, kan jeg ikke tænke mig andet end, at den højtærede Søfartsminister vil se med megen Sympati paa Sagen og snarest foranledige, at den kan gennemføres, idet jeg gaar ud fra, at den maa kunne vinde Tilslutning fra alle Partier her i Rigsdagen. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne give et bekræftende Svar paa dette Spørgsmaal.

Der er et andet Spørgsmaal af mere almen Interesse, jeg skal tillade mig at berøre, et Spørgsmaal, der efter min Mening maa interessere alle socialt interesserede Mennesker meget stærkt, saa sandt som den offentlige Forsorgs Formaal ikke blot kan være at raade Bod paa Nød og Elendighed, hvor den findes, men først og fremmest maa være at fjerne Aarsagerne til saadan Nød og Elendighed, hvor dette er muligt. Sætter man sig dette Maal — og dette Maal maa man selvfølgelig sætte sig, hvis der skal være Mening i det sociale Arbejde —, saa kommer man ikke udenom, at der ved Siden af de øvrige Hjælpe midler, der haves til Raadighed ved Gennemførelsen af en maalbevidst social Forsorg, maa tages andre Hensyn, maa tages biologiske Hensyn paa Omraader, hvor den eksakte Arvelighedsforskning er naaet til nogenlunde sikre Resultater. Denne Forskning, Arvelighedsforskningen, staar jo endnu paa et Begyndelsesstadium, men den er dog naaet saa langt frem, at det kan slaas fast, at for visse Individuer, nemlig de udpræget aandssvage, taler en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at Resultatet af deres Forplantning i mangfoldige Tilfælde vil føre til Opstaaen af nye ulykkelige Mennesker, ikke enkelte ulykkelige Individuer, men ulykkelige Individuer i Slægtled paa Slægtled, saaledes at hele Slægter frem gennem Tiden er viede, jeg tror ikke det er for meget at sige til Forbandelse, til Nød og Elendighed i Kraft af, at et enkelt aandssvagt Individ har haft Adgang til Forplantning.

Jeg skal ikke her i Dag komme ind paa en nærmere Omtale af dette store Problem, Racehygiejne, og jeg skal heller ikke oprulle blot en lille Del af den Række forfærdende Eksempler, der fra denne Forsknings Omraade allerede foreligger paa, hvorledes Slægts efter Slægts Ødelæggelse

kan føres tilbage til et saadant enkelt Individ. Jeg skal blot derom henvise til Overlæge Wildenskovs Betænkning til Socialreformen, til samme Overlægtes tidligere Undersøgelser angaaende dette Spørgsmaal, for hvilke Undersøgelser han har gjort Rede bl. a. i Socialt Tidsskrift fra 1928 og i Nyt Tidsskrift for Abnormvæsenet fra 1928. Jeg kan henvise til den store Arvelighedsforsker Professor Johansens Skrifter og den i øvrigt meget righoldige Litteratur, der findes paa dette Omraade saavel her i Landet som i Udlandet. Indgaaende er Spørgsmaalet ogsaa behandlet af den højtærede Socialminister i hans Bog om Fremtidens Forsørgelsesvæsen, ligesom jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen for en Del Aar siden her i denne Sal — det ligger vist en halv Snes Aar tilbage — gennem et meget indgaaende Foredrag, bilagt en Række, jeg vil gentage: forfærdende Eksempler, belyste hele dette Problem, et Foredrag, der bevirkede, at min Interesse paa det Tidspunkt blev vakt for hele dette Spørgsmaal. Nævne maa jeg maaske ogsaa, at der af den antropologiske Komité herhjemme under Ledelse af Politilæge Søren Hansen formentlig allerede nu er tilvejebragt et betydeligt Materiale vedrørende Følgerne af aandssvages Adgang til Forplantning. Der findes saaledes righoldige Kilder for dem, der maatte ønske Oplysninger om dette Spørgsmaal.

Skulde jeg nævne et enkelt Eksempel, kunde jeg have Lyst til at nævne den indenfor Arvelighedsforskningen saa kendte Familie Kallikaks Efterfølgere. Kallikak er et Pseudonym for en Soldat, der deltog i den nordamerikanske Frihedskrig, og som kom til at staa i Forhold til en aandssvag Kvinde. Denne Forbindelse har medført en Masse Efterkommere, spredt ud over Verden, og man har fra Arvelighedsforskningens Side søgt at finde saa mange af disse Efterkommere som muligt og bestemme deres Tilstand. Resultatet er, at det store Flertal af disse mange Efterkommere spredt ud over hele Verden har vist sig at være aandeligt defekte, Forbrydere og psykisk ødelagte, enten paa den ene eller den anden Maade. Den samme Soldat indgik efter Krigen Ægteskab med en sund Kvinde, og man har ogsaa studeret denne Forbindelses Resultater, og det har vist sig dér, at alle de store ødelæggende Egenskaber, der gik i Arv ved Forbindelsen med den aandssvage Kvinde, ganske er udeblevet ved den sidste Forbindelse, at denne kun har ført til sunde og stærke